

A „hetekre” emlékezem

Egysoros

A kertben két összeragadt bodobácsban láttam meg álmaimat

Kétsoros

Hajnalonta megkopaszult, szomorú fák között bolyongok;
Az avarban nem hallani a mögöttem járók lépte-hangját...

Háromsoros

Az énekes, ha hangját veszti,
Befelé, kezd énekelni...
Soha nem látott közönség előtt...

Négysoros

Ha nem tudnád ordashad vesz körül
Már letaposták virágaidat
Tudnak szemed fényéből olvasni
legyen hát tükre elszánt lelkednek....

Ötsoros

Hallgatunk, s kerülgetjük a köpéseket.
A sorsszerűség vámpírjai nyugtatgatnak.
Hiszünk nekik, és nem halljuk az őseink
dübörgő szavait sem, a jajokat –
Az első sor meg csak fogy, gyengül...

Hatsoros

Nekem a kérés nem szégyen
hatalmas, fényes piros
almába beleharapni;
Roppanjon friss húsa,
fröcsögjön ízes nedve;
Uram, csak ezt kérem!

Hétsoros

Vajon mit hoz ez az esztendő,
Amikor lezárul hét évtized?
Miféle emlékek sora ékesíti?
Vagy szürke köd fedi el fáimat?
Az utat szegélyező, hú tanúkat?

Hátrafelé oly tiszta minden...
Előre? Kezek a kezemben...

Egyszer csak...

...úgy éreztem, mintha
járna mögöttem valaki.
Néha van úgy, hogy
az ember nem hall, csak
érez valamit. Izgatót...
Mentem tovább, csodálkozva,
hogy lehalkítom a lépteimet.
Figyeltem. Furcsa, csobogás-
féle zaj hallatszott...
Körülnéztem, nem volt mellettem,
előttem senki. Csend...
Csak távoli, különös,
s egyre erősödő csobogás.

Ismeretlen izgatottságot éreztem,
amikor lépteket is hallottam.
A titokzatos követő
hamar a nyomomba ért.
Már egészen közel volt,
erre mondják, hogy „a tarkómon
éreztem leheletét.”
Nem néztem hátra, mint aki fél...
Hirtelen lépett mellém,
megérintette a kezemet.
Aztán megfogta!
Hideg, nyirkos, csontos
kéz volt. Megborzongtam,

és úgy éreztem, ő *mosolyog*.
Egyre gyorsabban mentünk,
izzadtam, s fázni kezdtem
a vacogtató szélről.

El akarta engedni a kezem,
talán, hogy átöleljen; furcsa, én
nem engedtem... inkább próbáltam
lassítani lépteinket.

Sötétedett. Oldalról láttam
vakító fehér öltözetét.
Már fáj a kezem a szorítástól;
lehunytam a szemem.
Talán imádkoztam is...

Egészen közel hajolt, mintha
súgni akart volna valamit;
nemcsak keze, lehelete is
hideg, ismeretlen volt.

Váratlanul a távolban gyenge
fény villant, majd erősödött.
Különös erőt éreztem...
Ő mintha elbizonytalanodott volna,
remegve közelebb hajolt, s ekkor
kirántottam a kezéből kezemet –

Előre dőlt, mint aki
egyensúlyát veszti –
szembe fordultunk egymással,
Újra mosolyogni próbált, de
valami csodálkozó vigyor ült
az arcán – és halottfehér volt.
Csak nagy szemei feketéllettek.

Kinyújtotta felém a kezét...
mintha egy különös, furcsa, éles
tárgy lett volna benne.
Aztán váratlanul hátat fordított;
kivillant vékony, fehér lába,
s amikor följebb húzta
ruháját, hogy könnyítsen
merev járásán, *belerúgtam
csupa-csont valagába*.
Csak úgy csattant...

Annyira, hogy belefájdult a lábam.
Eliszkolt egy szemvillanás alatt,
ahogy mondják, kámforrá vált...
Azóta is fáj a lábam –
és egy kicsit bicegek.

Himnusz – unokáimnak

Mintha nyári zápor
után hevernék
párálló rét varázsos
víg virágai között...

csöndjünkben s boldog
csigák titkai közt
pihentetném zavart
telerajzolt arcomat

táncra hívó fáim
csillogó ágain reszketnék
mint anyám ölében –
testemtől szabadultan

amikor szavaitok itt
nyargalásznak köröttem
és ringatnak ama

álnok zsarnoki
énekkal közeledő
ladik csobogása helyett

kis szívetek örök
dalával – ifjúvá
tett szívemben